

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **M.B.**, bytem Z., proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 26. 3. 2012, čj. PPR-23863-4/ČJ-2011-99KP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 26. 3. 2012, čj. PPR-23863-4/ČJ-2011-99KP se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.901,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám žalobce.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí náměstka policejního prezidenta (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru (dále též „správní orgán I. stupně“ či „Útvar“) ze dne 30. 11. 2011, č. 4610/2011, jímž mu byla podle § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) zamítnuta žádost o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby, kterou konal podle § 54 odst. 1 citovaného zákona v rozsahu 150 hodin v každém kalendářním roce 2007, 2008, 2009 a v rozsahu 48 hodin v kalendářním roce 2010, a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v žalobě namítal, že je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné, neboť mu služby přesčas nebyly nařizovány v souladu se zákonem o služebním poměru. V roce 2007 celkem odsloužil 419 přesčasových hodin, ale proplaceno bylo 269 přesčasových hodin, v roce 2008 odsloužil 595 přesčasových hodin, ale proplaceno bylo 445 přesčasových hodin, v roce 2009 odsloužil 666 přesčasových hodin, ale proplaceno bylo 516 přesčasových hodin, v roce 2010 celkem odsloužil 48 přesčasových hodin, od měsíce března do dne podání žaloby službu přesčas nekoná z důvodu služebního úrazu, ale ze strany policie mu nebyla proplacena žádná přesčasová hodina.

Po nástupu k Útvaru byl zařazen na místo s nepřetržitým režimem služby, v němž se příslušníci v počtu několika desítek vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích, po 7 dnů v týdnu. Na zařazené policisty nejsou kladeny žádné specifické ani kvalifikační požadavky, lze je plnohodnotně nahradit jinými policisty bez dlouhodobé přípravy a praxe ve výkonu služby. Ten je zde dlouhodobě plánován až 1 rok dopředu a je tak předvídatelné, kolik policistů bude nutných k jejímu zajištění. Podle žalobce má být práce přesčas mimořádná, výjimečná a při jejím nařízení by měly být vždy splněny zákonem stanovené podmínky ve smyslu § 54 zákona o služebním poměru a důvodové zprávy k tomuto ustanovení. Žalobce tvrdil, že nařizování stovek přesčasových hodin za situace, kdy není vyhlášena žádná mimořádná, výjimečná ani krizová situace a na pracovišti je prováděn běžný každodenní výkon služby, je v přímém rozporu se zákonem o služebním poměru. Nařizování služby přesčas přitom u Útvaru nebylo ničím výjimečným ani mimořádným a stalo se běžnou plánovanou praxí, což je patrné i ze stoupajícího počtu odsloužených přesčasových hodin, i z evidencí vedených za tím účelem služebním funkcionářem. Zaměstnavatel tak více jak 10 let řeší nedostatečné personální obsazení, což sám i přiznal v prvoinstančním rozhodnutí, a špatnou organizaci služby a je veden snahou o finanční úsporu, což je patrné i z toho, že služba přesčas do 150 hodin byla v rozporu se zákonem o služebním poměru pravidelně nařizována bez řádného odůvodnění nutnosti na počátku každého kalendářního roku. Svým rozsahem tak docházelo k porušování nejen zákonných předpisů, ale i vnitřních předpisů bezpečnostního sboru. K tomu žalobce poukázal na Stanovisko policejního prezidenta č. j. SP-350/PR-2007 (dále jen „Stanovisko“) a jeho obdobné vyjádření č. j. PPR-4083-2/K-ALO-2007, z nichž vyplývá, že systematické plánování služby přesčas je v rozporu se zásadami zákona o služebním poměru a že služba přesčas je právními předpisy považována za službu výjimečnou.

Žalobce tvrdil, že již v odvolání poukázal na ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru s tím, že se nebrání službu přesčas konat, ale nutnost musí být řádně odůvodněná, vyhlášen krizový stav nebo jiný výjimečný případ ve veřejném zájmu, musí být splněna podmínka důležitého zájmu služby, což se v uvedeném výčtu odsloužených přesčasových hodin nestalo.

Žalobce dále namítl procesní pochybení žalovaného, který rozhodoval o jeho odvolání přesto, že v den doručení pozvánky k seznámení se spisovým materiálem na den 7. 2. 2012 (pozvánka ze dne 25. 1. 2012) informoval předsedu senátu poradní komise o tom, že je v dočasné pracovní neschopnosti, jejíž ukončení mu není známo. Přes tento vážný důvod poradní komise před vydáním rozhodnutí nevyužila jinou možnost, např. osobně či ústně umožnit žalobci seznámit se se spisovými podklady a způsobu jejich zjištění, možnost navrhnout doplnění, čímž byl zkrácen na svých právech. V této souvislosti namítal, že by ze závěru poradní komise mělo být mj. zřejmé, proč nebyl seznámen s podklady a že tuto skutečnost měl brát žalovaný v úvahu při vydání rozhodnutí. Podle žalobce tak došlo k porušení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru.

Žalobce k věci poukázal na rozhodnutí krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci sp. zn. 10A 34/2010 v obdobné věci.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně, jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Poukázal na znění ustanovení § 54 odst. 1, § 201 zákona o služebním poměru, jakož i § 2 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“) s tím, že důležitým zájmem služby ve smyslu § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru je zájem na včasném a kvalitním plnění úkolů. V situaci, v jaké se Policie ČR od roku 2007 nachází, je nutné za takovou překážku považovat i dlouhotrvající nedostatek policistů, ať již je vyvolán omezeným počtem systemizovaných služebních míst v poměru k rozsahu plněných úkolů nebo nedostatkem zájmu o službu Policie ČR. Radikální pokles počtu policistů v období od roku 2007 do dne podání vyjádření u Útvaru a v Policii ČR jako celku nezbavuje Policii ČR povinnosti plnit úkoly, pokud má k tomu zákonem daný prostor. V žalobcově věci byly podle žalovaného splněny podmínky pro nařízení služby přesčas podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Dále poukázal na ustanovení § 171 písm. h) citovaného zákona, který vyjímá nařizování služby přesčas v procesu řízení ve věcech služebního poměru s tím, že není povinností služebního funkcionáře takové rozhodnutí formalizovat do písemné podoby a trvale a nezaměnitelně zachytit důvody svého rozhodnutí. V odůvodnění žalovaného rozhodnutí reagoval na požadavky uvedené v rozsudku citovaného Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ale řešil podání vztahující se k situaci na operačním středisku v Písku, tedy žalobu odlišnou, navíc směřující proti rozhodnutí jiného služebního funkcionáře. Za zřejmý považoval ten skutkový stav, že žalobce odsloužil za určité období určité penzum přesčasové služby nařízené podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru a svou žalobou se snaží o to, aby mu tato služba byla proplacena, neboť podle jeho názoru byla nařízena nezákonně. K tomu poukázal na § 112 odst. 2 citovaného zákona s tím, že další proplacení není možné, protože žalobce za tuto službu přesčas již služební příjem jednou obdržel. U žalobce tedy nedocházelo k nezákonnému postupu při proplácení služby přesčas, tak jak je nastíněno v žalobě.

K žalobcem namítanému porušení procesních práv v souvislosti s možností nahlédnout do spisového materiálu odkázal na záznam o telefonickém jednání s žalobcem ze dne 31. 1. 2012, kdy mu bylo sděleno, že spis byl doplněn o stanovisko náměstka policejního prezidenta, které je v podstatě shodné s odůvodněním žalovaného rozhodnutí. Žalobce měl další možnost seznámit se se spisem do 22. 2. 2012, čehož nevyužil a o jinou lhůtu nepožádal. Nedodržení 90 denní lhůty pro vydání rozhodnutí je sice v rozporu s § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, avšak tato lhůta je pořádková a její nedodržení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce v obsáhlém přednesu uváděl obdobně jako v žalobě a zdůraznil, že nařizování služby přesčas činilo až 300 hodin ročně, opakovaně po dobu několika let. Zástupce žalovaného k tomu uvedl, že služba přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce je zahrnuta ve mzdě. K dotazu soudu, zda přílohy žaloby minil žalobce jako, důkazy žalobce uvedl, že se jednalo pouze o přílohy, nikoli o důkazy, soud proto tyto listiny jako důkazy neprováděl.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud předesílá, že neshledal důvod odchýlit se od jiného rozhodnutí tohoto senátu ve věci sp. zn. 9Ad 8/2012, jakož i od dalších rozhodnutí správních soudů a Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), v nichž je již ustáleně judikováno, že Policie nesprávně vykládá ustanovení § 54 odst. 1 a s tím související další ustanovení zákona o služebním poměru. Skutečnost, že v určitém období, trvajícím již několik let, je personální deficit v policejních stavech, nemůže ospravedlňovat žalobcem namítaný postup služebních funkcionářů a nemůže být považována za důležitý zájem služby, pro který lze přesčas nařídit (např. rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci sp. zn. 10 A 34/2010, 10 A 42/2011, 10 A 75/2011, 10A 48/2012 a rozsudky NSS ve věci sp. zn. 6 Ads 151/2011, 6 Ads 151/2011, 4 Ads 15/2012, 4 Ads 11/2013 a další).

K tomu soud dále uvádí, že přestože se jednotlivá zmíněná rozhodnutí správních soudů týkala jiných příslušníků, kteří vykonávali službu u jiných útvarů Policie, než žalobce, jsou závěry, k nimž soudy v těchto věcech dospěly, plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, v níž se zdejší soud s těmito judikaturními závěry plně ztotožňuje.

Služba přesčas je primárně upravena v § 54 služebního zákona jako služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn (srov. § 52 služebního zákona, podle kterého činí základní doba služby příslušníka 37,5 hodiny týdně). Podle § 54 odst. 1 služebního zákona ji lze nařídit pouze v důležitém zájmu služby a nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce (a contrario z jiného důvodu a ve větším rozsahu - vyjma ustanovení § 54 odst. 2 služebního zákona - službu přesčas nařídit nelze). S tím služební zákon počítá i v souvislosti s úpravou výše služebního příjmu, jenž je podle § 112 odst. 2 služebního zákona stanoven s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Co je důležitý zájem služby upravuje služební zákon v § 201 odst. 1 jako zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Nad rozsah výše uvedených 150 přesčasových hodin v kalendářním roce lze podle § 54 odst. 2 služebního zákona výkon služby přesčas nařídit pouze v případě vyhlášení krizového stavu nebo ve výjimečných případech ve veřejném zájmu, a to po dobu krizového stavu, resp. po nezbytnou dobu ve veřejném zájmu.

Zákonodárce již při přijímání služebního zákona předpokládal, že mohou nastat situace, za kterých bude třeba příslušníkovi nařídit výkon služby přesčas a ten bude mít povinnost tuto službu vykonat. Proto za tím účelem stanovil v § 54 zákonné podmínky, za kterých (jedině) lze výkon služby přesčas nařídit. V takovém případě se rozsah 150 přesčasových hodin v kalendářním roce považuje za zohledněný ve služebním příjmu za výkon služby a příslušník za řádně odpracované hodiny v rámci výkonu služby přesčas v uvedeném rozsahu další služební příjem nedostane. To mj. také odpovídá úpravě náhradního volna a služebního příjmu za službu přesčas dle § 125 služebního zákona, podle něhož má příslušník nárok na náhradní volno (popř. poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku) až za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce.

Extrakcí výše uvedených pravidel lze dovodit podmínky, které musí být vždy splněny, má-li být institut služby přesčas využíván v souladu s platnou právní úpravou. Těmito podmínkami jsou: 1/ důležitý zájem služby, 2/ z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas, 3/ odůvodnění přijetí tohoto opatření a 4/ maximální rozsah 150 hodin

v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu.

Výkon služby přesčas v souladu s výše uvedenými pravidly je v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce presumován ve výši stanoveného služebního příjmu, a příslušník tak za něj další (extra) příjem nárokovat nemůže. Pokud jde o podmínku důležitosti zájmu služby, ponechává zákonodárce pro (služební) praxi značný aplikační prostor v podobě poměrně široké definice v § 201 odst. 1 služebního zákona, kdy za důležitý zájem služby považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Ve vztahu k nařizování služby přesčas tak bude především věcí příslušných vedoucích pracovníků žalovaného, aby vždy v mezích daných tímto ustanovením potřeby, rozsah a (vůbec) přípustnost nařízení výkonu služby přesčas zvážili. S tím na druhé straně souvisí i povinnost takový postup náležitě odůvodnit. Soudy ve správním soudnictví pak budou moci dodržení vymezených mantinelů správní úvahy posoudit a přezkoumat, a to mj. s ohledem na odůvodnění, jež musí správní úvahu z podstaty věci doprovázet. Soud v takovém případě nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda logicky plyne z objektivních okolností a zda k němu správní orgán dospěl řádným postupem. V daném případě však soud k takovému zhodnocení postupu žalovaného přistoupit nemohl, neboť napadené rozhodnutí neobsahuje odůvodnění, jež by ho v tomto směru činilo přezkoumatelným. Předpoklad výjimečnosti služby přesčas vyplývá především ze skutečnosti, že zákonodárce její přípustnost podmínil existencí určitých zákonných podmínek, bez jejichž identifikace výkon služby přesčas nařídit nelze. Tuto výjimečnost lze dovodit již ze samostatné úpravy tohoto mimořádného opatření v rámci služebního zákona jako doplňkového fondu služebních hodin nad zákonem stanovenou základní dobu služby příslušníka v rozsahu 37,5 hodin týdně (§ 52 odst. 1 služebního zákona).

K tomu soud zdůrazňuje, že pokud by zákonodárce předpokládal automatické využívání fondu v maximálním rozsahu, mohl tak učinit např. zvýšením rozsahu základní doby služby, aniž by bylo následně potřeba nařizovat výkon služby přesčas, s odůvodněním, či vykazovat je a pro další mimořádné situace by ponechal pouze úpravu § 52 odst. 2 zákona o služebním poměru. Přijetí názoru žalovaného o samozřejmosti výkonu služby přesčas proto není možné. Výjimečnost pak nelze dovozovat ani z řešení nedostatečného personálního obsazení Útvaru tím spíše, že se jedná o dlouhodobý a vědomý přístup žalovaného k řešení personálních otázek. Naproti tomu za neočekávanou situaci lze považovat momentální indispozici či absenci některého z příslušníků, např. ze zdravotních, či jiných důvodů, jež by byla oprávněně subsumovatelná pod § 54, resp. § 201 zákona o služebním poměru. To, zda žalobci byla nařizována práce přesčas v takovýchto odůvodněných případech, však z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není patrné. Povinnost nařízení služby přesčas řádně odůvodnit vyplývá nejen z obecných pravidel aplikace volné úvahy správního, resp. služebního orgánu, ale i interních předpisů a instrukcí žalovaného, na které žalobce v žalobě poukazoval. Napadené rozhodnutí však takové odůvodnění neobsahuje a žalovaný se s námitkami žalobce v tomto rozsahu ani nevypořádal.

Pokud tak žalovaný částečně učinil ve vyjádření k žalobě, je takový postup nepřijatelný s ohledem na to, že stejná argumentace není uvedena v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tak nemá možnost, aby přezkoumal oprávněnost žalobou uplatněné námitky postupu žalovaného v rozporu s ustanovením § 54 zákona o služebním poměru a tím spíše se vyjádřit k tomu, zda měl žalovaný žalobci uhradit částku, kterou se žalobce po služebních funkcionářích domáhal, neboť takovému posouzení musí předcházet úvaha správních orgánů, v níž se bude žalovaný zabývat okolnostmi, zda mohl být žalobci nařízen přesčas, zda proto byly splněny podmínky a do jaké míry lze považovat takové nařízení přesčasových hodin za hodiny, které spadají svým rozsahem do předpokládané výše

150 hodin ročně a do jaké míry nikoli. Podle toho pak žalovaný uzpůsobí svůj další postup v řízení a rozhodování o uplatněných nárocích žalobce.

Neobstojí tak postup žalovaného, který si § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ve spojitosti s § 201 citovaného zákona a zákonem o Policii vykládal tak, že postup, kdy jsou odstraňovány překážky, které brání v plnění úkolů stanovených zákonem o Policii, je postup v důležitém zájmu služby. S takto pojatým výkladem platné právní úpravy nelze souhlasit, neboť předpoklad výjimečnosti služby přesčas vyplývá především ze skutečnosti, že zákonodárce její přípustnost podmínil existencí určitých zákonných podmínek, bez jejichž identifikace výkon služby přesčas nařídít nelze. Z toho co žalovaný uvádí, lze dovodit, že práci přesčas lze podle jeho názoru nařídít vždy, kdy je služebnímu funkcionáři známo, že výkon služby nebude možné zajistit s určitým počtem příslušníků v určitém časovém prostoru. K nařízení výkonu služby přesčas lze však přistoupit pouze v důležitém zájmu služby. Tento důležitý zájem služby však nelze shledat v situaci, kdy je dlouhodobý, až trvalý nedostatek osob nahrazován zvýšenými nároky na stávající příslušníky nařizováním služeb přesčas, s odkazem na důležitý zájem služby.

Lze přisvědčit žalovanému, že řízení ve věcech služebního poměru podle § 171 písm. h) zákona o služebním poměru se nevztahuje na nařízení služby přesčas, z čehož je zřejmé, že se při nařizování přesčasové služby nevydává rozhodnutí v písemné formě, které by muselo obsahovat náležitosti uvedené v § 181 odst. 5 citovaného zákona. Nicméně příslušníkovi lze podle § 54 odst. 1 zmíněného zákona nařídít výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce jen v důležitém zájmu služby, navíc služba přesčas představuje výjimečné opatření, které umožňuje nařídít výkon služby nad rámec základní doby služby, které podle § 52 odst. 1 téhož zákona činí 37,5 hodin týdně. Zákon o služebním poměru tak nepojímá službu přesčas jako další fond služební doby, z něhož je možné libovolně čerpat do limitu 150 hodin v kalendářním roce. Naopak pro nařízení služby přesčas je nutné splnit uvedené podmínky, jejichž dodržení tak musí být možné ověřit, aby v řízení ve věcech služebního poměru týkajícího se služebního příjmu příslušníka či jeho výsluhového nároku a v případném soudním přezkumném řízení mohl být učiněn spolehlivý závěr o tom, zda služba přesčas byla nařízena v souladu se zákonem či nikoli. Proto je nezbytné, aby vedoucí příslušník u každé služby přesčas uvedl konkrétní důvod, proč ji nařídil, byť nelze zajisté vyžadovat, aby odůvodnění jednotlivé služby přesčas mělo parametry, které služební zákon stanovuje pro odůvodnění rozhodnutí vydaného v řízení ve věcech služebního poměru. Nicméně je možné žádat, alespoň rámcové vymezení určitého důvodu pro nařízení služby přesčas a stručný písemný záznam o tomto důvodu, např. v knize služeb. Takový požadavek umožňuje posouzení zákonnosti nařízení služby přesčas v řízení ve věcech služebního poměru a v soudním řízení správním a zároveň nepřináší výraznější administrativní zátěž, která by ohrožovala plnění jiných úkolů vedoucích příslušníků bezpečnostních sborů.

Zajištění činnosti bezpečnostních sborů v potřebném rozsahu by mělo být považováno za základní prioritu státu, k čemuž by měly být vyčleněny potřebné finanční prostředky. Postup služebních funkcionářů učiněný v důsledku nedostatečného personálního obsazení útvaru je nejen nesystémový, ale z uvedených důvodů není činěn ani v důležitém zájmu služby, nesplňuje předpoklad výjimečnosti a je tak v rozporu s § 54 odst. 1 ve spojení s § 201 zákona o služebním poměru. Po příslušníkovi, jemuž byl uložen výkon služby přesčas v rozporu se zákonem, nelze žádat, aby ji vykonával bez náležitého protiplnění. Podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad rámec 150 hodin v kalendářním roce a neposkytne-li mu bezpečnostní sbor náhradní volno v době tří kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná. Není tedy žádného důvodu, proč by příslušník

neměl obdržet stejné plnění i v případech neoprávněného nařízení služby přesčas do 150 hodin v kalendářním roce. Stejně jako v případě nedodržení tohoto limitu přesčasové služby totiž i při službě přesčas nevykonávané v důležitém zájmu služby dochází k porušení § 54 odst. 1 služebního zákona.

Lze tak učinit závěr, že příslušník má nárok na náhradní volno, případně na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, i za každou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, kterou vykonal v rozporu se zákonem. Nelze tak souhlasit s názorem, že i neoprávněně nařízená služba přesčas je již zohledněna při stanovení služebního příjmu příslušníka a za její výkon mu nenáleží žádné plnění. Uvedený závěr o možnosti nařizování služby přesčas jen ve výjimečných případech není v rozporu ani s nálezem Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl.ÚS 20/09.

Naproti tomu soud nevešel na žalobní námitky týkající se porušení procesních předpisů, neboť v průběhu odvolacího řízení nedošlo k doplnění spisového materiálu, přibýlo pouze „stanovisko náměstka policejního prezidenta“, které svým obsahem odpovídá odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, přičemž uvedené stanovisko předkládal náměstek v pozici rozhodujícího prvostupňového orgánu.

Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobce si z důvodu trvalé pracovní neschopnosti mohl pro využití svých procesních práv v průběhu odvolacího řízení zvolit zástupce ve smyslu § 172 zákona o služebním poměru, o čemž byl poučen (oznámení o složení senátu poradní komise policejního prezidenta ze dne 30. 12. 2011, č. j. PPR-23863-2/ČJ-2011-99KP). Podle záznamu o telefonickém jednání se žalobcem (ze dne 31. 1. 2012) předseda senátu žalobci k jeho dotazům sdělil, že pokud bude mít zájem, může se po domluvě s předsedou senátu seznámit se spisem do 22. 2. 2012. Současně byl uvědomen o tom, že byl spis doplněn pouze o výše zmíněné stanovisko náměstka policejního prezidenta, které je v podstatě shodné s odůvodněním odvoláním napadeného rozhodnutí.

Z obsahu spisového materiálu se dále nepodává, že by žalobce následně po telefonickém hovoru do dne vydání rozhodnutí o jeho odvolání projevil zájem o seznámení s obsahem spisu či požádal o prodloužení lhůty pro takové seznámení.

Lze tak uzavřít, že nastíněným postupem odvolacího orgánu nebyla subjektivní veřejná práva žalobce zkrácena. Žalobní námitka je tak neopodstatněná.

Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že je třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. z důvodů uvedených v § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, neboť odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí postrádá rozhodný důvod pro v něm učiněný závěr o splnění podmínek pro nařizování služby přesčas žalobci v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce. V dalším řízení bude na žalovaném, aby vymezil a v rozhodnutí uvedl konkrétní důvody pro nařizování jednotlivých služeb přesčas žalobci v rozhodném období. Jestliže žalovaný takové konkrétní důvody nedohledá nebo zjistí, že ve světle judikatury správních soudů nepostačovaly pro nařízení služby přesčas, přizná žalobci za každou neoprávněnou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce plnění uvedené v § 125 odst. 1, věta druhá zákona o služebním poměru a rozhodne tak o jeho nárocích. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a cestovné ve výši 901,- Kč, tedy celkem 3.901,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. února 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková